

Mireille Van Hoornweder was 15 jaar lang intensieve beller en heeft nu speekselklierkanker.

BRUGGE - Vijftien jaar lang hing Mireille Van Hoornweder (61) beroepshalve van 's ochtends tot 's avonds aan haar gsm. 'Soms kreeg ik tijdens het bellen pijnlijke steken en moest ik het toestel aan mijn andere oor houden.' Begin oktober kreeg Mireille te horen dat ze aan de kant van haar 'telefoonoor' speekselklierkanker heeft. 'Ik heb die gsm meteen gebannen.'

Mireille en haar man hadden in Brugge twee succesvolle antiekwaken. 'We gebruikten onze gewone telefoon amper omdat we steeds onderweg waren. Dus verliep bijna al ons telefoonverkeer via de gsm. Dat was het makkelijkst. Ik liep van 's ochtends tot 's avonds met zo'n toestel aan mijn rechteroor.' Het duurde niet lang of Mireille kreeg fysieke klachten. 'Niets ergs, hoor. Een bobbeltje achter mijn oor. Ik liet er naar kijken en de dokter vroeg of ik er last van had. Niet echt, dus lieten we dat

bobbeltje maar. Later kreeg ik steken als ik langdurig telefoneerde. Alsof iemand mij kleine speldenprikken toediende. Dat werd erger en steeds vaker moest ik het toestel aan mijn andere oor houden omdat het te veel pijn deed. Ik zei nog lachend: straks valt mijn oor er nog af! Ik heb een tijdje geprobeerd te bellen met oortjes, maar dat was zo'n gedoe. Op de duur moest ik van pure ellende gsm-oproepen zo snel mogelijk afhandelen.'

Kwaadaardig

In juli vorig jaar vond Mireilles dochter, die arts is, dat er wat scheelde met het gezicht van haar moeder. 'Ik vond dat mijn dochter zich iets inbeelde, maar ik ben toch op de afdeling neurologie van het AZ Sint-Jan in Brugge langsgegaan, waar men vaststelde dat ik een gezichtsverlamming had. Een virale infectie. Het zou overgaan, zeiden ze. En dat kliertje, dat intussen groter was geworden, was niets om mij zorgen over te maken.'

Maar het ging niet over en Mireille begon zich zorgen te maken. Bovendien bleken ook haar witte bloedcellen niet helemaal in orde. Een hersenscan bracht niets aan het licht. Dan naar de neus-, keel- en oorarts. Die nam een biopsie van het kliertje dat Mireille steeds vervelender was beginnen te vinden. 'Het had de grootte van een boontje. Groter dan het ooit was geweest, en ruwer.'

'De arts zei onverbloemd dat ik een kwaadaardige speekselklierkanker had en dat ik een zeldzaam geval was. Ik wist meteen waar ik dat had gehaald. Het komt door dat mobiel telefoneren, zei ik. De arts geloofde me niet. Hoe weet u dat, vroeg hij. Kunt u dat bewijzen? Natuurlijk kon ik dat niet bewijzen. Wie wel? Ik wist het gewoon. Die steken die ik altijd maar kreeg als ik mobiel belde... Ik kreeg bovendien nooit pijn als ik met een gewone telefoon belde, eentje met een snoer.'

Waar zitten de anderen?

Mireille heeft de gsm in de hoek gegooid. 'Ik raak hem alleen nog aan om een sms te versturen. Alle oproepen worden voortaan doorgeschakeld naar een vast toestel. Ik heb nu her en der in huis vaste telefoontoestellen. Geen draadloze, want die zijn ook niet veilig. En de gsm ligt nooit meer op het nachtkastje.'

Aan wie het wil horen, vertelt Mireille haar verhaal. 'Omdat die gsm's zo verdomd gevaarlijk zijn. Al die kinderen die hele dagen met een gsm in hun zakken lopen! Enig idee wat dat doet met jongetjes? Akkoord, niemand weet het op dit moment precies, maar zouden we net daarom niet wat voorzichtiger zijn? Denk ook even hieraan: ik ben beginnen te bellen met een gsm toen ik 45 was.'

We zijn vandaag ruim 15 jaar later en ik heb kanker. Wat zal er over 15 jaar gebeuren met al die kinderen die vandaag niet zonder gsm kunnen? Die gedachte alleen al vind ik schrikbarend.'

Mireille Van Hoornweder is boos. 'Ja, ik ben boos. Omdat men dit klaarblijkelijk niet al te serieus neemt. Het is schandalig dat men de mensen niet wijst op de mogelijk kwalijke gevolgen van veelvuldig gsm-gebruik. Ik kan me niet voorstellen dat ik de enige ter wereld ben met kanker ten gevolge van overdadig gsm-gebruik. Waar zitten die anderen? Elk kind van twaalf heeft tegenwoordig een gsm. Waar gaat dat op de duur toe leiden?'